

KM

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

XLIII – 3, MAREC 1969

MISION Y POBREZA

Por MANUEL DE UNCITI

GEOGRAFIA DE LA POBREZA, GEOGRAFIA MISIONERA

En un mundo misionero que es, a su vez, un mundo de pobres, la Iglesia misionera tiene que testimoniar una realidad de pobreza.

Esta exigencia se agrava aún más si consideramos que el mundo de la pobreza acusa y denuncia al mundo de la opulencia. La lucha de clases del futuro no será una lucha de hombres ricos, sino una guerra sin cuartel entre pueblos pobres y pueblos ricos. Amanece una nueva dimensión de la lucha de clases, y tanto Juan XXIII como Paulo VI han elevado su voz para proclamar ante el mundo esta nueva realidad. „La paz del mundo tiene el nombre de desarrollo", ha dicho Paulo VI. Si las naciones ricas no intervienen para favorecer el desarrollo de los pueblos pobres, el futuro del mundo y, sobre todo, el futuro del hombre quedará dramáticamente comprometido. ¿Qué pueden perder los que nada tienen? La ira de los pueblos pobres amenaza a los pueblos ricos.

Esta consideración ha de obligar a la Iglesia a realizar gestos y, sobre todo, a adoptar lealmente actitudes que signifiquen expresivamente que ella no es solidaria de los ricos. En nuestros pueblos, llamados cristianos, la Iglesia aparece ante la conciencia de muchos pobres como aliada al poder y a la opulencia de los ricos. Se acusa a la Iglesia de nuestros pueblos de estar en pacífica coexistencia —cuando no en colaboración— con los ricos. ¿Es injusto este juicio? No nos interesa por ahora la respuesta; es un dato de realidad y la Iglesia no puede ignorarlo. Su conocimiento ha de inspirar en la Iglesia un modo de actuación que elimine de ella todo aquello que, justa o injustamente, pueda dar base a un tal criterio de los pobres sobre la Iglesia. Y si los pueblos misionados por la Iglesia ven en ésta una aliada de los poderosos de este mundo, ¿no deberá la Iglesia esforzarse en demostrar con hechos lo infundado de ese juicio? El día en que los pueblos pobres se alcen contra los pueblos ricos, ¿no correrá la Iglesia misionera el peligro de verse considerada como alineada en las filas del poder y de la riqueza? No hay que olvidar que muchos de esos pueblos ricos fueron un día potencias colonizadoras y que, en más de una ocasión, justa o torpemente, se valoró a la Iglesia de las misiones como beneficiaria —si no benefactora— del poder colonial. Los pueblos pobres están oyendo a diario que sus riquezas naturales han cimentado en buena parte la opulencia de los pueblos ricos de hoy, y en su enfrentamiento con éstos se aducirán razones para demostrar que la suya es una guerra de reivindicación. ¿Qué suerte correría entonces una Iglesia que no hubiere testimoniado, esforzadamente, que en su acción misionera no ha servido a las potencias colonizadoras o que no se ha servido de ellas? La ira de los pueblos pobres contra los pueblos ricos puede llegar a convertirse también en ira contra la Iglesia misionera.

„Illuminare", octubre de 1967

Spoštovane naročnike lepo prosimo, da skušajo poravnati zaostalo naročnino in, če morejo, čimprej tudi letošnjo. Uprava bo zelo hvaležna!

„KATOLIŠKI MISIJONI"

STARO IN NOVO

Ni vse novo že zato dobro, ker je novo. In prav tako ni vse staro še vedno dobro, čeprav je v preteklosti bilo. To so preproste resnice, a velikokrat jih v življenju ne upoštevamo dovolj.

Koliko nemira povzroča pokoncilsko iskanje in nekaterim tudi zaskrbljenosti. Če pa je vsem iskreno v srcu le ena skrb: božje kraljestvo, ni razloga za bojazen.

Misijsko delo je v naglem in odločnem prehodu v novo dobo. Saj so tudi koncilu prav misijonski škofje prinesli toliko problematike, pred katero stoji svetovna Cerkev, pa se je evropsko-ameriška ni zavedala, da je bilo nujno podaljševati razmišljanja in postaviti trdne temelje za bodočnost.

A s kakšno previdnostjo in modrostjo je postopal koncilski zbor. Če vzamemo v roke samo Misijski odlok, nam nazorno o tem govori. Ves je poln svežine, ali rečeno moderno: dinamike. Dasi hoče biti osnova bodočemu misijonskemu delu, je odprt iskanju. A v njem ni revolucije, ne kriktastrstva, ne prevačanja na glavo. V tem dokumentu so zbrana izkustva stoletij, zlasti dognanja misijonske znanosti. Vse dobro in pozitivno je našlo svoje mesto in ob teh smernicah je po sebi odpadlo vse tisto, kar je metalo senco na misijonsko delo bližnje preteklosti.

Takoj ob prvih glasovih koncila je tudi nekaterim starim zaslužnim misijonarjem vzelo sapo. Časnikarji so po svoji navadi trgali besede in stavke iz celotnega smisla koncilskega iskanja in tako oplašili mnoge: češ misijonsko delo sploh ni več potrebno, vse preteklo je bilo zgrešeno, svoboda je tudi za „pogane“, če sploh pogani obstoje, milost deluje povsod, anonimni kristjani so tudi med muslimani in hinduisti, tuji misijonarji so ovira, da se Cerkev ne udomači v misijonskih narodih... in podobno, cele litanije pomislov bi mogli naštet.

A vse se je razblinilo in umirilo, kot se bo polagoma umirilo in našlo svoj skladen in trden odgovor vse tisto, kar po koncilu še bega. Misijski dokument je temelj in Cerkev gradi dalje v polni zavesti, da je vse božje ljudstvo prav zdaj postavljeno pred veliko nalogo: napraviti Cerkev pričujočo ne le med vsemi narodi, ampak v vseh narodih. Božje ljudstvo v celoti mora ustvarjati pričujočnost Cerkve ali bolje, nadaljevati skrivnost učlovečenja v vseh narodih, kajti Cerkev je „vesoljni zakrament“, ne le evropski ali ameriški.

Na tem temelju in temelju stoletnih izkustev zdaj pogumno vsa misijonska Cerkev resnično začena nov čas. Ne pričakuje avanturistov, am-

pak vztrajnih delavcev, starih in mladih, išče pa tudi novih načinov in potov.

Tudi Slovenci moramo misliti ne le na poživitev, ampak tudi na podanašnje misijonskega dela v zaledju. Trenutno je gotovo silno razveseljivo, da se število novih misijonarjev iz leta v leto veča. To je vsekakor dokaz, da se med nami prebujajo misijonska misel. Po sto letih smo med misijonarje spet dobili svetne duhovnike. Organizirajo se novi „slovenski“ misijoni. A veliko nam še manjka. Imamo komaj dva laična misijonarja. Nimamo organiziranega posredovanja za laike kakršnihkoli poklicev, ki bi se dali misijonskemu delu na razpolago za celo življenje ali za krajšo dobo petih ali desetih let. Slovenska misijonska zveza, ki je nastala v tujini, pa že četrto stoletja vzdržuje zvezo med misijonarji in zaledjem, bi morala postati bolj osrednja sila, da bi bila zagotovljena pomoč res vsakemu misijonarju. Kakor je treba pozdraviti vsako privatno iniciativo, je vendarle res, da Slovenska misijonska zveza s Katoliškimi misijoni (sedež v Baragovem misijonišču, Buenos Aires) še vedno predstavlja in bi morala vsak dan bolj predstavljati tako misijonarjem kakor misijonskim prijateljem tisto središče, kamor naj se obrnejo ali po pomoč ali s svojimi darovi. Polstoletna zgodovina slovenskega Misijonišča, ki se je po sili razmer iz Grobelj pri Domžalah preselilo v inozemstvo kot Baragovo misijonišče, je dobra garancija in tudi legitimacija za to.

Skupno delo vseh bo dalo možnost, da bomo počasi ostvarili čim širše sodelovanje in omogočili tudi vsakemu našemu misijonarju, da ne bo osamljen, ampak bo dobil pomoč prav iz tega središča. Naše skupno delo pa bo omogočilo pot v misijone tudi vsakemu, ki bo za to sposoben in voljan, naj bo duhovnik, redovnik ali laik. Povezava vseh sil se je po koncilu ustvarila v Rimu, se ustvarja v posameznih narodih in je prav, da se ustvari tudi med nami.

Čim širše bo naš narod zajela misijonska misel, tem hitreje se bo pomnožilo število misijonarjev in z njimi vred tudi delo zaledja. Na starih izkustvih bo treba iskati tudi med nami novih poti in načinov, iskati brez strahu, odločno in premišljeno; iskati prav tako kot je iskal koncil in išče pokoncilski Cerkev.

F. S.

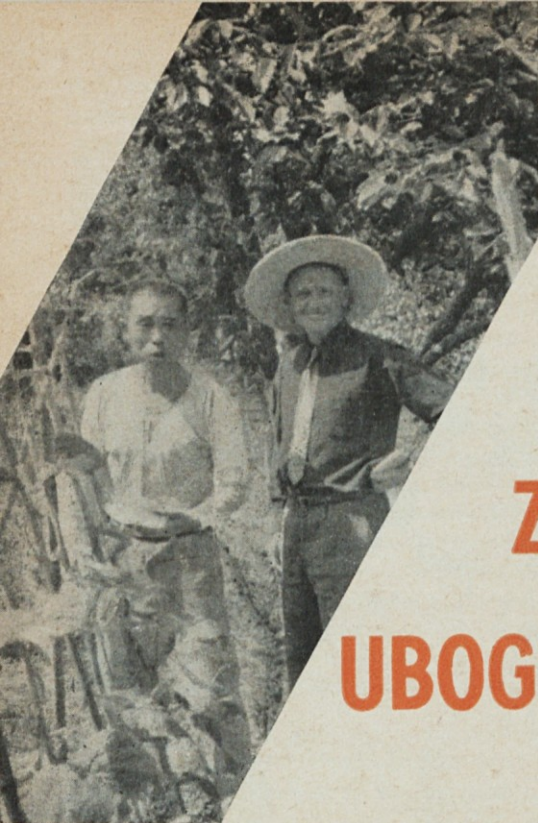
Da se ne pozabi na vesoljno misijonsko delo, bo zelo koristno vzdrževati zveze z misijonarji, ki so iz tega občestva izšli.

Misijonski odlok

Cerkev se v vsaki človeški skupnosti trdneje zakorenini, če imajo razna občestva vernikov iz lastnih vrst svoje služabnike zveličanja v redu škofov, duhovnikov in dijakonov, ki so v službi svojih bratov.

Misijonski odlok

Misijonar Vladimir Kos D.J. v pogovoru s samurajskim potomcem, zdaj luteranec.

MOLITE ZA BLESTEČO UBOGO JAPONSKO

Vladimir Kos DJ

Alexander Roldan je napisal študijo o psihologiji svetosti, ki so jo ameriški pavlinci prevedli v angleščino pod naslovom *Personality Types and Holiness*, po naše nekako Osebnostne posebnosti v razmerju do svetosti. V zadnjem poglavju analizira osebnost Kristovo s pomočjo globinskih psiholoških spoznanj; z navedki iz sv. pisma kaže, kako čudovito se v Njem skladajo razne smernice človeške osebnosti, ki pri nas — le ljudeh — ustvarjajo kvečjemu enostranske skrajnosti ali pa uravnovešeno povprečnost. . . Ko razlaga Njegov nauk, ga podaja v treh „smereh“: v razsežnost ljubezni do Boga Očeta; v razsežnost za-upanja v Boga Očeta; in v razsežnost molitve. Navaja šesto in deveto poglavje Mateja: božji Sin želi, da molimo najprej za stvari, ki zadevajo božje načrte, potem šele za svoje osebne zadeve; želi npr., da prosimo za uresničenje božjega misijonskega načrta. .

Molite za uresničenje idej božjega kraljestva na Japonskem, ali pa božje republike, ako ste republikanci, čeprav je božje kraljestvo največja

ljudska demokracija, kjer je Vlada izročil toliko oblasti ljudem, kolikor so je zmožni v večnem svetovju.

Uresničenje idej božjega kraljestva na stomiljonskem japonskem otočju pomeni večjo ljubezen človeka do človeka; večjo usmiljenost v ustvarjanju snovnih vrednot za nesnovno srce; in večji stud do resničnega zla, ki se skriva pod tolikimi krinkami in zmeraj le rani, ruši, ropa.

Ko pišem to prošnjo, vdirajo v sobo jezni kriki študentov naše katoliške univerze v Tokiu, ki že skoraj mesec dni motijo akademski red. V Parizu, Berlinu in Rimu so tudi divjali, a tam je ozračje krščansko; tu jih vodi le pamet, utelešena v čustvih, in ta čustva so že dolgo oblikovali učenci in občudovalci Karla Marxa. Znova in znova je vodstvo univerze ponujalo priliko za nenasilen razgovor, a študentje, ki jih je silna manjšina, so vsakršen kompromis odklonili in s silo zasedli večino univerzitetnih poslopij. Bližamo se tretjemu tednu okupacije. Univerza se noče poslužiti sile proti sili; toda, kako dolgo bo lahko vztrajala? Istočasno so nemiri na največji in najbolj ugledni japonski državni univerzi, ki jo tu na kratko kličemo Tódai. Molite za študirajočo Japonsko.

Kamorkoli se obrnete od velikih mest do tihih vasi, boste našli japonskega človeka s knjigo v roki, morda sključenega od starosti in dela, na dolgem potovanju v svet idej. Kakor da bi jih otok s svojimi strmo priskekanimi mejami vsak dan gnal na obzorje, za katerim se čisto gotovo skriva lepa dežela. Dosti ljudskih pesmi se raduje jeseni, ki prinaša dolge večere za knjigo ob papirnati svetilki.

Molite za Japonsko, ki se besed o veri boji, ker se ji zdijo spočete v nerazviti osebnosti in so torej nevredne odraslega človeka; posebno, kadar so izrečene s skritim namenom, da se polastijo čustev nebogljenega; npr., da na ta način bogatijo pagodo, tempelj, svetišče ali cerkev. Ako stopite v japonsko knjigarno, boste opazili, kako malo ljudi stoji pred polico, posvečeno verskim vprašanjem; in dosti ljudi hodi v knjigarno enostavno brat.

A na dnu japonskega srca je dosti dobre volje za iskanje resnice. V teku japonske zgodovine jim je toliko resnih in vplivnih ljudi ponujalo različne in včasih nasprotujoče si verske nauke kot edino resnične, da še danes Japonska ne more rešiti svojega skepticizma glede umetnosti vere.

Molite. Ni treba dolgo moliti, saj veste, le iskreno in zaupno in tu in tam. Tristodevetinšestdeset tisoč kvadratnih kilometrov japonskega ozemlja bo zajeto v tako molitev, ne zaradi kake magične mehanike, ki je molitev nima, ampak zaradi božje obljube.

Jesen je zdaj, z redkimi tajfuni proti koncu novembra, a z zmeraj bolj daljnim soncem. Že dva tedna gorijo božične svečke po razkošnih

veleprodajalnah. Včasih zapoje med šumom kupovalcev Perry Como ali pa Pat Boon ali pa Julie Andrews o sveti božični noči. Božič je postal, na japonsko-konkreten način, priprava za največji japonski praznik, ki je Novo leto. In leto za letom se božič v razložbah lepše svetlika; japonsko narodno gospodarstvo raste letno s povprečno desetimi odstotki. Zmeraj več ljudi zasluži več in si lahko več kupi. In vendar: molite za industrijsko Japonsko.

Da mednarodna dobra volja uvoznikov in izvoznikov ne ugasne pod pritiskom mednarodnega komunizma; da doseže svoje imperialistične načrte, se komunizem — oprostite, da ponavljam — poslužuje socialnega nemira, uboštva in prisilnega obubožanja; v takem okolju lahko mirno nastopi kot edini odrešenik družbe. Ne ugaja mu znanstveno utemeljeno pogajanje med delodajalci in delavci, med izvozno in uvozno deželo, trezno pogajanje, ki se skuša ogniti vsaki nepotrebnemu gmotni škodi; pogajanje v senci svobode.

Molite: tudi na Japonskem smo žrtve izvirnega greha.

Stara, stara japonska pesem poje takole: „Oblaki se stikajo h gorskim vrhovom, k visokim vrhovom; o, rad bi postal tak oblak; bodite mi

Misijonar Vladimir Kos DJ z dvema japonskima katoličankama moli na grobovih pred budističnim templjem.

Katoliška univerza v Tokiu, ki jo vodijo jezuiti in na njej predava tudi naš misijonar V. Kos DJ.

silni vrhovi." Te pesmi se spominjam, ker sem tolikokrat prosil za molitev. Ljudje, ki pišejo o mednarodnem vohunstvu in mednarodnih gverilah, poudarjajo pomen tkzv. zaledja za celotni uspeh podviga. Pri misijonskem podvigu gre za največji prevrat zgodovine: za osvojitve božjega elementa za boljše življenje. Brez misijonskega zaledja ni misijonarjev. In vsako misijonsko zaledje je utripajoča celica organizma, ki se imenuje Cerkev. Utrpajoča na nerazvit način ali pa polno zdrava.

Ta Pogovor sem končal na praznik sv. Klementa, v triinštiridesetem letu japonskega štetja.

MADEŽI ČLOVEŠTVA

AZIJA IN MIR V VIETNAMU

RUDA JURČEC

Zastopniki Združenih držav in Hanoja so že mesece in mesece zbrani v Parizu, in v začetku novembra 1968 je predsednik Johnson končno napovedal, da je prišel čas za prava mirovna pogajanja. Nekaj dni poprej so demokrati izgubili volitve in novi predsednik je republikanec Nixon. Po dveh mesecih Johnsonove napovedi (januarja 1969) se prava pogajanja za mir še niso pričela in te dni se prepirajo v Parizu o tem, kakšna bodi miza za zborovanja delegatov in koliko jih naj bo: ali štirje, ali samo trije ali pa celo samo dva. Te zunanje težave pa so le krinka za velike zadeve, ki se naj okoli mize razrešijo.

Štiri, tri, dva...

Vojskovanje v Vietnamu traja sedaj že nad sedem let. V zadnjem sedmem letu so Amerikanci imeli nad 7000 smrtnih žrtev, vsega skupaj pa je padlo nad 30.000 mladih ameriških življenj. Ameriški novi vojni minister Clifford je pred dnevi v Washingtonu izjavil, da „se morajo

pogajanja v Parizu pospešiti, ker je padlo že dovolj mladih ameriških fantov“. Koliko je padlo Vietnamcev, pa ni bilo nikjer objavljeno; koliko je bilo trpijenj in bede pa tudi ne, saj je pač splošno znano, da znajo Azijci trpeti in umirati kot „nikjer na svetu“. Sicer se v Vietnamu vojskujejo štirje in sicer na eni strani levičarski Vietkong in komunistični Hanoi, na drugi strani pa Južni Vietnam in Združene države z zavezniki iz jugovzhodne Azije.

Vendar se je kmalu vse zožilo na dva glavna nasprotnika, na Severni Vietnam Hanoja in na Združene države. Kmalu pa bo poteklo leto dni, kar se je začelo posebne vrste zbliževanje med stališčem Združenih držav in Hanoja. Ta politika se je nato končala s sklicanjem konference v Parizu, vendar je, tako kaže, Hanoi moral na posvete v Pariz pod pritiskom iz Moskve. Med Moskvo in Washingtonom se že dolgo pripravlja podpis posebne pogodbe o razdelitvi vplivnostnih območij na vsem svetu med Rusijo in Združenimi državami. Bližnji dogovor je Moskvi narekoval, da je v Hanoiju dosegla pristanek za mirovna pogajanja. Ta usluga se je Johnsonu zdela tako pomembna, da je ob sovjetski zasedbi Češkoslovaške dne 21. avgusta tri dni molčal, predno je — sicer odločno — protestiral. V Moskvi so protest sprejeli na znanje, toda se zanj niso mnogo zmenili. Račun za uslugo v Hanoiju je plačala Praga.

Kaj bo sedaj z usodo tretjega, se vprašuje ves svet, še posebej pa se zanj zanima ves azijski kontinent. In tretji pri tem je nesrečno vietnamsko ljudstvo in to v obeh Vietnamih, v južnem in severnem. Leta 1945 se je tam tudi končala druga svetovna vojna, zanje pa je bil konec samo na papirju, ker se tam tuje velesile vojskujejo kar naprej, kakor da bi bilo res, da zna Azija mnogo, mnogo trpeti.

In kam bo šla Kitajska?

Bodi kakorkoli, naj se v Parizu marsikaj dogaja že pod krinko kakega dogovora med to ali eno velesilo, se vendar s sveta Azija s svojim naraščajočim vplivom v svetovni politiki ne da izbrisati. Kitajska Maočetunga je celo krenila na prvo mesto v Aziji in se sedaj zapletla v res gigantski diplomatski dvoboj, kakor mu v zgodovini ni primere. Dasi je bil med Kitajsko in Združenimi državami povsod doslej najgloblji prepad (Mao je Združene države imenoval „tiger iz papirja“), so bili ves čas stalni stiki med Kitajsko in ZDA, in sicer na sedežu ameriške in kitajske ambasade v Varšavi. Ambasadorja sta se posvetovala periodično, včasih samo dvakrat na leto, toda na decembrskem posvetu leta 1968 je bilo sklenjeno, da se bosta spet sešla, in sicer v februarju 1969, kjer pa se bo že govorilo o mirni „koeksistenci“ med obema glavnima velesilama ob Pacifiku. V Moskvi so seveda takoj začeli razglašati, da je Maočetung izdal načela leninskega komunizma in podobno. Toda v Pekingu so že zdavnaj odpisali Moskvo kot komunistično državo in jo pro-

glasili za prvo izdajalko vsega, kar je v komunizmu še nosilo videz ortodoksnosti.

Bodočnost Azije je samo ena...

Po pisanju v ameriških listih je trenutno najbolj vidna sodba o položaju v trditvi: „Pojdimo iz Vietnama, Vietnam naj sam uredi svoje zadeve...“ in podobno. Če so ZDA odločene umakniti se iz azijskih zmed in sporov, tedaj je podobno v Aziji brez moči že tudi Sovjetska zveza. Če so v Aziji Sovjeti sklenili nadomestiti danes obubožano Anglijo, tedaj jim bo samim potrebnih vsaj dvajset let, da zasedejo — vojaško ali diplomatsko — bivša angleška azijska oporišča. Toda Moskvi manjka glavnega, manjka ji denarja, kajti jedrno oboroževanje in tekma za polete v stratosfero požirata ogromne milijarde dolarjev. In nazadnje pa bodo Sovjete Azijci proglašali za imperialiste, kakor jih že sedaj dolže vsi narodi v zahodnem delu sveta zaradi zasedbe Češkoslovaške.

Samostojni Maocetungov „komunizem“ je trenutno glavno kitajsko orožje za prodiranje in oblikovanje nove Azije. Vojna v Vietnamu je Pekingu položila na krožnik dokaz, da sta i Moskva i Washington prešibka izsiliti kakšno azijsko odločitev v svoj prav. Pa tudi Peking se je moral pri tem že marsikaj naučiti. Ko je pred leti hotel nasilno vdreti in potem zasedati Indijo, je moral po prvih ofenzivnih sunkih odnehati. V Hanoju pa so se začeli novi razgovori med zastopniki Maocetunga in Hočiminha in vse kaže, da bodo služili slabitvi vpliva Moskve v azijskih zadevah.

Dejstvo je, da se v svetovno politiko vrašča ne samo Kitajska, ampak cela Azija v tolikšni meri, kakor se to doslej ni opazalo. Pri tem je komunizem sicer glavno „vojno vozilo“, vendar ne edino. Glavni so tokovi, ki so lastni samo azijski miselnosti. Primer konflikta med Kitajsko in Indijo je pred leti pokazal, da se je morala ofenziva komunizma ustaviti pred silnicami indijske politike, ki pa slone predvsem na duhovnih sestavinah in idealističnih pogledih na življenje. Poleg tega pa vsi azijski narodi šele vstajajo v oblikovanje svojih držav in kulturnih in socialnih ustanov. V Indoneziji se je ofenziva komunizma zlomila ob odpornosti mohamedanstva.

Mir v Vietnamu se verjetno bliža — seveda počasi. Nixon ga predvideva nekako za konec leta 1969 — vendar se bo verjetno že gradil na spoznanju, da niti Moskva niti Washington ne moreta več nuditi pravih receptov za ozdravljenje ali olajšanje porodnih bolečin azijskega kontinenta, ki pač vstopa v vodstvo sveta s svojimi prednostmi in slabostmi.

Azija bo sama urejala svoje zadeve, je trenutno geslo za celo Azijo.

DRUŽBA MISIJONSKIH ZDRAVNIŠKIH SESTER

Sestra Terezija Žužek

Predhodnica

Predhodnica družbe je bila dr. Agnes McLaren, doma iz ugledne škotske družine. Njen oče je bil protestant, zelo veren in pomemben politik v zadnji polovici prejšnjega stoletja, v Edinburgu. Že kot dekle je Agnes pokazala mnogokrat posebno ljubezen do ubogih in potrebnih. Mati ji je zgodaj umrla. Ko je doraščala, se je udejstvovala na različnih socialnih področjih.

Rada bi študirala medicino, a v tistih časih pristop na fakulteto ženskam ni bil mogoč. Zato se je vrgla na socialno delo. Pa ni bila zadovoljna. Želela si je medicino. Ko je imela približno 35 let, je po očetovi smrti z nekaterimi prijateljicami začela z resnim in prizadevnim delom za žensko enakopravnost na Škotskem. Kljub vsem prizadevanjem pa ni uspela. Zato se je pri 40-tih letih odločila, da se bo vpisala na medicino v Franciji, kjer so bile v tistih časih ženske na univerzi že enakopravne. Šla je v Pelletier in se vrgla v študij.

Medicinske študije v Franciji je uspešno končala. Tu se je seznanila tudi z redovnicami, kamor je hodila na letni oddih. Pri 62. letih je prestopila v katolištvo.

Slučajno je nekoč segla po francoski reviji in prebrala članek, ki ga je napisal škof Wagner, ki je kot holandski misijonar že 26 let misijonaril v Pakistanu; pa se mu v vseh teh letih ni posrečilo, da bi videl muslimanko v lice. Opisoval je te žene, ki morajo zaradi svoje muslimanske vere živeti zaprte v haremih, največkrat po več skupaj, in brez pomoči umirati od bolezni in težkih porodov. Po določenih muslimanske vere jih moški ni smel zdraviti, zdravnic pa takrat ni bilo....

Razumljivo, da je dr. Agnes Mc-Laren takšno pisanje do srca pretreslo. Zanje je katolicizem pomenil ne samo molitev in odpoved, ampak resnično delo ljubezni do sočloveka, ki ima dušo. Dolgo let je iskala rešitve, nasveta. Slednjič se je pri 72. letih odločila, da pojde sama v Pakistan, pa da se na lastne oči prepriča o položaju tamkajšnje žene. Odšla je. Pomisliti moramo na potovanje v tistih časih ob koncu prejšnjega stoletja, pa tudi na položaj Pakistana samega. Danes se je vse zelo spremenilo. V Rawalpindiju, v severnem Pakistanu, je ostala leto dni.

Vsa obupana se je vrnila v Evropo. Že v Pakistanu je navezala pis-mene stike z različnimi redovi v Evropi in prosila prednice, da bi ji poslale sestre bolničarke, ki bi edine imele dostop do mohamedanske žene ter jo reševale smrti. Odgovor je bil vedno in povsod enak: Sveta stolica, kanonično pravo ne dovoli redovnicam poročnišnic in kirurgije...

Naslednji njen korak je bila vrnitev iz Pakistana in trikratna avdienta pri Piju X., kjer je prosila, naj vendar odpravi Rim tak naravnost

nesodobni predpis. A Rim dela počasi; upanja za bližnjo bodočnost ni bilo.

Morala je reševati drugače. Zato je v Londonu ustanovila komisijo laikov, ki so se zavezali, da bodo zbrali denar za vsako dekle, ki bi se prostovoljno prijavila v študij medicine za ta namen. Ponudbo so objavili v tisku. Takšna tiskana ponudba je prišla v roke tudi ustanoviteljici naše družbe, m. Ani Dengel, ki je študirala gimnazijo v Franciji, čeprav je doma iz Inomosta na Tirolskem, hči revne kmečke družine s številnimi otroki. To je bilo leta 1913, ko je Ana Dengel podpisala svoj prostovoljni pristop v študij medicine. Komisija v Londonu ji je dala štipendijo za Irsko, kamor je kmalu potem iz Francije odpotovala. Hotela se je srečati spotoma tudi z dr. Agnes McLaren, ki pa je malo pred njenim prihodom umrla, tako da se v življenju nista nikoli videli.

Ustanoviteljica

Od 1913 do 1920 je Ana Dengel študirala medicino na Irskem. Zaradi vojne ves ta čas ni mogla domov na Tirolsko. Pa še po vojni zaradi težkih razmer ni mogla v domovino. Zato jo je londonska komisija poslala kot laično zdravnico v Rawalpindi v Pakistanu. Tako je to mesto pravzaprav zibelka naše redovne kongregacije.

V Rawalpindiju je kot laična zdravnica delovala tri leta. Veliko je potovala; pomagale so ji tudi štiri misijonarke frančiškanke. Težave so nastopile, kadar je prišlo do kirurških posegov ali do težkega poroda: te svete frančiškanske sestre so v takšnih primerih gladko zbežale iz operacijske sobe, češ da nimajo dovoljenja iz Rima prisostvovati operacijam, in Ano pustile samo. Si pač lahko mislimo, kakšno ogorčenje je zgrabilo po vsej pravici našo ustanoviteljico kot izobraženo zdravnico. Po treh letih dela in truda ji je bilo jasno, da en sam človek tega dela ne zmore, da je potrebna tudi moralna opora — družba, ki naj sama poskrbi za sestre zdravnice, ki bodo strokovnjaki na vseh medicinskih področjih in v vseh panogah, ki bodo tudi imele vso moralno in fizično pomoč v svojih sosestrah.

Vrnila se je po 1923 v Evropo, kjer je upala dobiti denar za ustanovitev bolnišnice posebno za žene in otroke. Na žalost ji opustošena Evropa po prvi vojski ni mogla veliko nuditi. Iskala je druge poti.

Miss Wills, iz Bostona in članica londonske komisije, jo je povabila v Združene države. Tam je s predavanji, stiki s katoliškimi škofi in drugimi začela uspevati. Leta 1925 je s pomočjo očeta Matthisa, iz družbe očetov sv. Križa ustanovila prvo redovno hišo v Washingtonu. Pridružila so se ji štiri dekleta, ena zdravnica, druge tri bolničarke. Vse štiri še danes skupno z našo ustanoviteljico žive.

Spčetka je bila ta hiša nekaj pobožni dom, pod varstvom krajevnega škofa. Ker sv. stolica do takrat še ni odpravila prepovedi za izvrševanje kirurgije in porodništva katoliškim redovnicam, so jih mnogi duhovniki

gledali zelo sumljivo, z dvomom, ter odvrčali poklice. A ljubezen premore vse in mati Dengel je šla naprej. Že čez dve leti je poslala prvo bolničarko in prvo zdravnico v Rawalpindi.

Začele so samostojno, neodvisno delo, po zdravniški etiki, ne po pisanih zakonih v cerkvenem pravu. Kmalu so začela prihajati pisma mnogih misijonskih škofov, ki so prosili ustanoviteljico, da jim pošlje svoje sestre za nujno delo na njihovem misijonskem področju. Tisoče teh pisem še danes leži na policah: ni sredstev, ni sestrá.

1936 je slednjič prišel dekret iz Rima, ki je dal dovoljenje redovnicam za delo na vseh področjih medicinske znanosti, tudi v kirurgiji in porodništvu. Kongregacija Misijonskih zdravniških sester je s tem dobila tudi uradno priznanje in dovoljenje za večne zaobljube svojih članic, ki so jih sestre z ustanoviteljico vred kmalu potem tudi naredile.

Razvoj družbe

Z močno vero, trdim delom in z zaupanjem v božjo pomoč in previdnost je m. Ana Dengel začela ustanavljati postojanko za postojanko po vsem svetu, posebno pa še v deželah, kjer je očitno manjkala zdravniška pomoč. Začetni majhni dispanzerji so se razvili v lepe, moderne bolnišnice. Naše prizadevanje je šlo za kvaliteto zdravniškega osebja, za kvaliteto stavb in drugih zdravniških pomočkov. Le tako je bilo mogoče oskrbovati celotnega človeka — dušo in telo. A težave bolničark so se takoj pokazale. Sester samih je vedno manjkalo za naloge, ki smo si jo zastavile. Nujno smo potrebovale pomoči domačink pri delu.

Vzhodna miselnost smatra bolničarski poklic za najnižje in najbolj poniževalno delo. Posledica takšnega prepričanja je bila, da dekleta iz boljših družin z zadostno vzgojo niso vstopale v našo kongregacijo; pa tudi njihove družine bi jim bolničarskega šolanja ne dovolile. Nižji sloji, večinoma katoličani, pa niso imeli dovolj osnovne izobrazbe in zmožnosti za takšno delo. Po mnogih razočaranjih in z junaškim potrpljenjem so se Misijonske zdravniške sestre vendarle vrgle na vzgojo domačih bolničark: iz zrna je zrasla peščica, potem drevo in sad. V dvajsetih letih smo dosegle, da so naše bolničarske šole dobile pravico javnosti in priznanje od države. S tem se je mohamedanskemu dekletu in ženi odprla bodočnost: iz zaprtega, od sveta odtrganega harema je muslimanka stopila v svet, med svoj narod, v svojo državo kot koristna sodelavka, enakopravna z možem in se uveljavila. Boj je bil hud in je še... Šele pred nekaj leti, po več kot 35 letih delovanja v Pakistanu, so se iz boljših muslimanskih družin dekleta začela vpisovati v naše bolničarske šole. Ta dekleta, ki jih vzgojimo po naših zavodih, so naša najlepša nagrada. Kar zacveté, ko vidijo, da imajo boljšo bodočnost in da so koristne; me pa brez njih svojih bolnišnic ne bi moge voditi, ker je sester v primeru z delom, ki smo si ga naložile, le nepomembno malo.

Zato tisti, ki nas obiščejo na katerikoli naši postojanki, opazijo, da

so bolnišnice lahko docela neslišne po svoji zgradnji in upravi, tudi po delu — saj vse to zavisi od podnebja, kraja, navad, sredstev — so pa vendar enake v vzgoji svojih bolničark, strokovnih moči v laboratoriju, osebja v operacijski sobi, pri transfuzijah, pri rentgenu ip., se pravi na vsakršnem področju, ki spada v zdravilstvo. Tako pa lahko tudi poskrbimo za službe mnogim, ki je ne morejo dobiti, damo pa tudi mladim zdravnikom priložnost za usposobljenje in strokovnjakom za službo. Tudi ni bilo nikoli v duhu naših vodil, da bi sestre docela same vodile bolnišnice v deželah, kjer so vendar tujke. Fizično bi to ne bilo mogoče, pa tudi pravično bi ne bilo. Države, kjer delujemo, žele zaposliti svoje ljudi povsod, kjer jim zmožnosti in vzgoja to dovoljujeta. V višjih stokah, kjer še vedno občutno manjka domačih moči, pa radi sprejemajo tujce.

Po drugi strani pa je to življenje za nas apostolsko polje: naš zgled krščanskega življenja vsak trenutek podnevi in ponoči z deli usmiljenja, z zdravljenjem, je luč, ki sveti. Vsak človek, ki je skušal živeti — poudarjam: ne samo misliti! — krščansko od jutra do večera, od večera do jutra, ve, da je to težje kot vsaka pridiga. Zlasti moramo upoštevati, da so vzhodnjaki še posebno občutljivi, z veliko intuicijo človeške osebnosti. Neštetokrat nas preseneti, kako globoko in hitro nas spoznajo, dostikrat ne da bi govorili isti jezik. Njihov um ima tudi drugačno filozofijo; ne mislijo in ne delajo, kot mi mislimo in delamo. Mnogokrat sta ta njihova občutljivost in hitro spoznanje človeka mnogim misijonarjem in misijonarkam povod, da se sami začne zaglabljati v svojo vero ter iskati evangeljsko resnico bolj v praktičnem življenju kot pa v teoriji. Kaj pomeni beseda ljubezen, ki se edina neprestano ponavlja na straneh Nove zaveze? Tudi mi domačine potrebujemo, ker nam pomagajo v globino, če to iskreno priznamo in se potrudimo.

Za človeka je nujno, da svoje zmožnosti uveljavi. To mu da občutje dostojanstva in gonilno silo v življenju. Samostojno delo, vzdrževanje družine in socialno udejstvovanje so njegove osebne pravice. Karitas samo kot gmotna pomoč njegovo dostojanstvo niža, učinek te pomoči je kratkotrajen. Moderni miselnosti neprimerno bolj lastno je, človeku tako pomagati, da si lahko uredi samostojno življenje in si zna potem pomagati sam. Očividno je tu vzgoja na prvem mestu.

Bolnišnice so se razvile v Indiji in v Pakistanu, kjer imamo najmočnejše postojanke. Pozneje tudi v Indoneziji, v nekaterih afriških državah kot so Uganda, Kenija, Gana, Južna Afrika, Malavi; v Južnem Vietnamu (Saigon), v Abesiniji (ustanovljena 1968), na Filipinih in v Mehiki. Tudi v Venezueli delamo v dveh hišah. Enako v Jordaniji v Ammanu. Se pravi, da je v manj kot petdesetih letih naše kongregacije zrastle po svetu 48 bolnišnic, kar je doživela ustanoviteljica, ki še živi v Rimu. V zaledju v ZD, Nemčiji, Angliji, na Holandskem imamo samo hiše za religiozno formacijo in za študij, dokler sestre po praktični in teoretični pripravi na priznanih univerzah in šolah različnih strok ne odhajajo na različne postojanke. Južna Indija je dala razmeroma precej domačih poklicev. Indijske sosesestre imajo že svojo provinco, ki jo že skoraj docela samostojno vodijo.

Tudi na Filipinih so se lepo odzvali. Ti otoki so znani po visokih umskih zmožnostih svojih ljudi, posebno v zdravilstvu in v farmaceutiki. Silno veliko deklet doštudira na univerzi. Tudi tu imamo redovno hišo za formacijo in že tudi nekaj misijonskih postaj. V Manili je vsega dosti, a takoj na deželi je življenje še docela primitivno.

Pakistan je nedostopna trdnjava. V vseh letih našega delovanja od 1928 do danes nimamo tam niti enega poklica. Vzrokov je več: dežela ima 99 odstotkov prebivalcev mohamedanske vere; vzgoja premnogih deklet je silno nizka; tudi njihova fizična zmogljivost je majhna, nevarjena trdega dela, kot je bolničarstvo; hitra industrializacija v velikih mestih kot npr. Karachi (4 milijone duš) ima mnogo privlačnosti za hiter in dober zaslužek, ki ga v precejšnji meri od dekleta terja tukajšnja družina, brž ko je opravila šolo; življenjska raven se je zvišala. Vse to je za nas preizkušnja naše vere. Ne gre v naš namen in načrt: želimo, da vzgojimo domačine, ki naj potem nadaljujejo naše začetno delo, same se rade umaknemo, kjer nas še bolj potrebujejo. Zato je bodočnost našega dela v Pakistanu negotova: posebnih vidnih uspehov ni. Verujemo pa, da v načrtih božje Previdnosti še ni prišel pravi čas za žetev in da me samo pripravljamo pot za poznejše delavce. Če bi nas ti navidezni neuspehi strli, prav gotovo naš misijonski poklic ne bi bil pristen in iskren. Naše delo mora prevevati takšna vera, kot jo je imel očak Abraham.

V ožjem pomenu besede je naše delo v Pakistanu delo bolnišnice, ki se mora dvigati do ravni svetovne medicine; pa vzgoja bolničark in drugega potrebnega bolniškega osebja. Za bolničarke imamo šolo, kjer lahko študira 100 deklet. To črpa vse naše sile; k temu prištejmo še 200 bolnikov. Naša bolečina je vedno ista: bolnišnica je pretesna. Vsak dan zavračamo bolnike, ker ne moremo kriti vseh potreb. Če pomislimo, da ima štirimilijonski Karachi samo 5 tisoč bolniških postelj, potem pač razumemo, kako trpi vsak zdravnik, tudi musliman, ker mora dvem tretjinam svojih bolnikov dopovedovati, da v bolnišnici ni prostora zanje...

Delo z vzhodnjaki lahko postane zelo utrudljiva stvar. Posebno jim manjka odgovornosti za delo, osebne pobude, poguma, da prenesejo neuspeh in ga tudi priznajo. Popravkov od zapadnjaka ne prenesejo, ne sprejmejo, se brž užalijo. Koliko potrpljenja in razumevanja je tu potrebno! Potem pa vprašanje kast, s katerimi so njihovo življenje in navade docela prepojene. Predolgo bi trajalo nadrobno razlagati, kako se konkretno vse to ob različnih priložnostih občuti. Naše delo je predvsem zgled.

V širšem pomenu besede pa je delo naše bolnišnice „200 postelj“ le malenkosten prispevek k potrebam in razvoju Pakistana, ki ima 100 milijonov duš. Ne smemo misliti, da se svet suče okoli nas, ampak da mi živimo v čisto določeni zgodovinski dobi in sredi razvoja določene države z dolžnostjo, da se vključimo v njene potrebe in skrbi v celoti in zares.

TRI NOVE MISIJONARKE

V prejšnji številki smo že poročali, da bo zdravnika dr. Zevacco, ki je postal škof na Madagaskarju, nadomestila slovenska usmiljenka zdravnica. Danes sporočamo veselo vest, da so v prvi polovici februarja odpotovale na Madagaskar tri slovenske usmiljenke: dr. s. Justina Rojc, s. Vincencija Pavlič in s. Marija Božena Pavlišič. V Parizu so se nekaj mesecev pripravljale za svoj misijon. S. Justina je bila v praksi na Pasteurjevem zavodu, ostali dve sta se učili predvsem francoščine.

Z veseljem predstavljamo slovenski javnosti nove tri misijonarke s podatki, kot so jih sporočile same. Slika, ki jo objavljamo, jih kaže v družbi z novim svetnim misijonarjem g. Silvom Česnikom, ki je odpotoval že pred božičem tja in smo o njem poročali v prejšnji številki Katoliških misijonov.

S. JUSTINA ROJC (na sliki v sredini) poroča o sebi le tole: Rojena sem bila 22. junija 1922 v Radomljah, učiteljišče sem končala leta 1942. V družbo usmiljenih sester sem vstopila 1943. leta v Ljubljani. Kot učiteljica sem delovala od 1944-1945 v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani.

Od leve na desno: s. Božena Pavlišič, s. Justina Rojc, s. Vincencija Pavlič
in g. Silvo Česnik

Od 1945 do 1948 pa sem bila laborantka v Mariboru. Potem sem začela 1951 študirati medicino na medicinski fakulteti v Ljubljani in sem jo končala 1958 leta. Deset let sem delovala (1958-1968) v splošni bolnici v Peči (Kosmet) kot zdravnik splošne prakse, potem pa istotam v bolnišnici za jejične kot specialistka za pljučne bolezni. To so v kratkem moji podatki. Ko bomo na Madagaskarju, se bomo rade oglašale, saj kolikor sedaj vidimo in razumemo, bomo ubogi Slovenci na Madagaskarju potrebni duhovne in materielne pomoči iz zaledja. Rade se vas bomo spominjale v molitvi, zlasti da bi vaše delo, združeno z našim, bilo v čast Bogu in v korist dušam.

S. VINCENCIJA PAVLIČ poroča: Rojena sem bila 1934 pri sv. Lenartu ob Sevnici. V družbo sem vstopila 1954 v Beogradu. Tu sem dokončala tudi medicinsko šolo. Delovala sem sedem let na ginekološki kliniki in potem pet let na otroški kliniki.

S. Marija Božena Pavlišič daje tele podatke: Rojena sem bila 24. avgusta 1937 v župniji Šemč, vas Črešnjevec. Leta 1957 sem dokončala bolničarsko šolo v Novem mestu in delala v mariborski bolnišnici na ginekološkem oddelku. Leta 1962 sem vstopila v Družbo usmiljenih sester, delala pet let v Peči na otroškem oddelku in v Prištini dokončala medicinsko šolo.

Vse tri misijonarke priporočamo misijonskim prijateljem. Zdaj so trenutno na Madagaskarju trije slovenski misijonarji in pet slovenskih usmiljenk. Upajmo, da se bo to število letos še pomnožilo. Z velikim veseljem bomo poročali o vsakem novem misijonarju, ki bo prišel na pomoč, da se čimprej uresniči sen: slovenski misijon na Madagaskarju.

Ker je potreba po delavcih v Gospodovem vinogradu vedno večja in ker škofijski duhovniki tudi sami želijo imeti vedno večji delež pri evangelizaciji sveta, sveti zbor želi, naj bi škofje ob izredno hudem pomanjkanju duhovnikov, kar zadržuje evangelizacijo v mnogih pokrajinah, nekatere izmed svojih boljših duhovnikov, ki se za misijonsko delo ponudijo, po opravljeni potrebni pripravi poslali v škofije, kjer duhovnikov primanjkuje, da bi tam vsaj nekaj časa opravljali misijonsko delo.

Misijonski odlok

naši misijonarji pišejo

KONGO

Zi misijona Bolobo piše 8. septembra 1968 misijonski brat KAREL KERŠEVAN CM.:

„Po daljšem molku glas od brega reke Kongo. — Šolske počitnice bodo trajale le še nekaj ur, ker se na jutrišnji datum začenja novo šolsko leto. Odtod že več življenja na misijonu in zlasti boljša udeležba nedeljske svete maše. Počitnice vzamejo ljudje tukaj — ne samo šolarji —, dobesedno. Veliko v tem času potujejo, kamorkoli in kakorkoli, tudi brez denarja.

Tudi sam sem potoval, ko je bilo treba na letne duhovne vaje. Bile so dvoletne, ker so nam jih lani od nas neodvisni dogodki v deželi preprečili. Ko smo zjutraj že pred dnem z vozilom odhajali, nas je vojaštvo na robu misijona zavrnilo nazaj. Letos smo pa morali ubrati vodno pot, ker je najvažnejši most, čez katerega bi morali, že več mesecev neuporaben. Če pa imaš barko, te podrži most več ne skrbi. Tako smo prepluli gotovo 700 km in nato vozili po cestah v več smeri nadaljnjih 550 km, tudi čez ravniki, na severno poloblo in nazaj. Po dveh letih sem se nekoliko razgledal po krajih in ljudeh ter sobratih, kjer je poteklo skoraj 15 let mojega bivanja tukaj. Potovali smo z lastnimi sredstvi deseterica, (ena polovica je je bila sester) in se nabirali spotoma. Nazaj grede se je obratno naše število krčilo. Našel sem v naših vrstah

kak nov obraz, nekaterih je pa manjkalo; drugim je medtem zarisala starost nove poteze v obraz. Misijonskih delavcev ni dovolj. Kot laična pomočnika imajo tam gor zakonski par, sestra enega misijonarjev z možem, oba profesorja. Eden laičnih profesorjev malega semenišča se je vrnil po dosluženi dobi, v Belgijo. Pravijo, da se je tam prijavil za bogoslovje. Njega da bo nadomestil starejši holandski sobrat, kateri pride iz Etiopije.

Lani sem poročal, da so nas trije maturantje malega semenišča pred vstopom v bogoslovje pustili na cedilu. Letos pa se prvič v zgodovini našega misijona, od 1926. dalje dogaja, da vstopa eden v bogoslovje. Fant je od tukaj, iz okolice Boloba. Naj ga v nadaljnjem študiju spremlja naša molitev. Imamo do sedaj le enega domačina duhovnika, kateri je že deset let mašnik, a je prišel od drugod. In pri sestrah dve domačinki. Štiri se vrnejo v novembru z noviciata na Madagaskarju. Postulantk je pa dovolj, kakor tudi gojencev malega semenišča. Razumljivo, da se čez leta njih število krči. Dobro je, da živijo v svetu tudi taki, kateri so v mladosti prejeli dobro krščansko vzgojo. Sestram po svetu zelo manjka poklicev. Napovedujejo pa vendar prihod pisane skupine. Naša tukajšnja prednica je bila skoro šest mesecev odsotna s s. vizitatorico na zborovanjih v Rimu. Pravi, da pride šest novih sester: dve španki, ena Francozinja,

dve iz Kolumbije in ena iz Belgije. Že več let tukaj delujeta dve Kolumbijki in sta se dobro obnesli. Tudi o misijonarjih se govori, da še nekateri pridejo, ker enega iz Kolumbije že imamo.

Tako se torej tukaj trudimo in sejemo, sadovi so nam pa zakriti. Letos, ob koncu preteklega šolskega leta, smo imeli razmeroma precej novokrščenih, nekoliko čez 150. Posebno veliko je bilo birmanih. Zelo redke so tukaj cerkvene poroke in še od teh vse ne držijo, oziroma da zakonca ostaneta skupaj, a si mož privzame še eno ali več žena. Pred leti, pred 1960. letom, to ni bilo dovoljeno. Zdaj menda sme imeti mož do največ pet žen. Zato se je zadnji čas zgodilo, da si je tukaj mož že par dni po cerkveni poroki privzel še drugo ženo, ki jo je morda le zatajil med pripravo na poroko. Tako prihajajo tudi k službi božji po dve ženi enega moža in on tudi. Težava je s takimi primeri v dušnem pastirstvu, ko na primer druga žena želi prejemati svete zakramente, ali katoliška žena pogana ali drugoverca, kateri se ne mara odločiti za ureditev zakona, tudi želi k zakramentom.“

V prav zadnjem pismu, ki ga je brat Karel Kerševan pisal v začetku januarja tega leta, pa nam vrli misijonar z žalostjo v srcu sporoča, da mora zapustiti misijonsko polje, morda celo za vedno. Napadla ga je prav močno sladkorna bolezen, da je moral najprej v bolnico, kjer so ga malo okrepili, v kratkem pa bo šel na zdravljenje v Belgijo, kajti v Kongu zlasti v današnjih razmerah ni pri roki sredstev za temeljito zdravljenje tako trdožive bolezni. Želimo dragemu misijonskemu bratu, da se, če le mogoče, toliko pozdravi, da bo še nadalje delal za misijone, če ne na misijonskem polju, pa v zaledju!

Od misijonarja o. EMILA ČUKA že lep čas nismo prejeli pošte; zadnje njegovo pismo je od lanske velike noči, in sicer se takole glasi:

Iguachanya, Tanzania. 19./II./1969.
„Kakor razvidite iz naslova, Vam ne pišem iz Matambwe, ampak od drugod, kamor sem bil začasno poslan, da nadomestim župnika, kateri je moral nujno v domovino radi družinskih problemov.

25. februarja sem podelil v Matambwe še 11 slovesnih krstov in dal prvo sveto obhajilo kakim dvajsetim novokrščencem. Popoldne istega dne sem pa že odpotoval v Iguachanya, oddaljen kakih 70 milj.

Ta misijon šteje že več kot 4.500 katoličanov. Poleg ljudske šole v središču misijona, vzdržuje misijon še kakih 20 drugih na deželi, katerih poslopja služijo tudi kot kapele za nedeljsko službo božjo, kadar more priti kak misijonar.

Doslej so misijonarji živeli v zasilni hiši, a zdaj se že končuje dokončna stavba za bivališče misijonarjev in kmalu se začne tudi z zidavo sestrške hiše.

Semkaj sem prišel brez vsakih navodil, kako in kaj, in mi ni lahko se znajti sredi vseh zadev, ki sem jih prevzel v nadaljevanje. Pa bo že šlo!“

Več pošte imamo od o. IVANA OBALA, ki deluje tudi v Tanzaniji, in sicer zadnje čase na misijonu Madibira. Eno pismo je še iz srede aprila lanskega leta, drugo pa iz začetka junija istega leta.

„Ni še dolgo, kar sem Vam nazadnje pisal, kakor tudi mojim sorodnikom, znancom in prijateljem, ko sem Vam in vsem oznanil premestitev na drug misijon, a glejte, sem kar naenkrat spet na drugem mestu. Zakaj?

Na Cvetno nedeljo pride na misijon škof in me prosi, da se odpravim v

Z misijona misijonarja o. Ivana Obala v Tanzanili

Madibiro, češ da je tamkajšnji misijonar obolel na malariji in ne vem čem še in da so ostali brez duhovnika za praznike. Jasno, če prosi škof, kako bi odrekel. In sem odpotoval z mojim Land Roverjem na Veliko sredo. A dolgo vozila nisem mogel rabiti, kajti radi velikega deževja so bile ceste marsikje pod vodo in mostovi porušeni. Nisem vedel, kaj bi storil. Končno sem se odločil, da nadaljujem peš. Pod vročim soncem, ki je začelo močno pripekati, v spremstvu enega samega fantiča sem ure in ure brodil po vodi, preko rek in razrušenih cest. Končno dospem na cilj okrog 4. popoldne. Tam me je čakalo že polno ljudstva, ki se je začelo zbirati od blizu in daleč za obrede Velikega tedna. Takoj, ko sem se malo umil, sem se moral lotiti dela in priprav za obrede Velikega četrtka.

Hvala Bogu, cerkev se je povsem napolnila, in to mi je bilo v veliko za-

doščenje. In tako je ostalo cel veliki teden. Vse sem moral kar sam opraviti, svete obrede, spovedovanje, krščevanje, itd. Šele v ponedeljek sem se lahko malo oddahnil in sem se takoj spravil k pisanju pisem, da na vse strani obvestim o nenadni spremembi delokroga. Ven tako ne morem iti, na pregled misijona, kajti ceste so skoraj vse neprehodne. Upam, da bom šel vsaj prihodnji teden iskat moj Land Rover, ki sem ga moral pustiti sredi poti, ko sem šel na novo postojanko.

Delo tu bo zelo težko. Preje so bili na misijonu domačinski duhovniki, a so pustili vse precej zanemarjeno. Potem je prišel na misijon beli misijonar, ki se je zelo trudil, a prav zato in pa radi peklenske vročine je omahnil in obolel na malariji. Ne vem, kje in kako začeti, toliko potreb je na vseh straneh. Pa misijon ni tako mlad, saj so že leta 1905 tu začeli de-

lovati nemški misijonarji. Okrog misijona je še veliko divjih zveri vseh vrst.

Tu bom potreboval spet veliko pomoči, če hočem misijon dvigniti in sebi preskrbeti znosne zdravstvene pogoje. Nujno bi potreboval kak hladilnik, da bi mogel piti svežo vodo in si prihraniti kaj mesa za prehrano. Nujno bi morale priti na misijon afriške sestre, ker je veliko dela zanje med žensko mladino in ženstvom sploh. Zelo bi tudi prav prišli dve laični misijonarki z bolničarsko izobrazbo, ker je vse polno bolnikov, pa nikogar, ki bi jim nudil najosnovnejšo pomoč. Zlasti bi bila potrebna kaka babica. Rad bi ustanovil dispanzer ali kliniko. Če veste za kake take bolničarsko izobražene duše, ki bi šle vsaj za nekaj let na pomoč v ta misijon, da bi v tem času ne le pomagale v največjih potrebah, ampak tudi naučile kaj tega afriške sestre, Vas lepo prosim, da mi javite.“

O. LOVRO OŠNJAK nam piše še koncem leta 1966 z misijona S. Antonio de Lunga v Mozambiku tole:

„Srčna Vam hvala za poslano pomoč. Zelo nam je prišla prav, kajti začeli smo z gradnjo nove šole-kapele v precej oddaljenem kraju, ki je poleg tega v času dežja povsem nedosegljiv. Zato tamkaj še posebno potrebujejo misijonsko poslopje, v katerem se morajo zbrati, tudi če misijonar ne more k njim. Gradnja tega tako potrebnega poslopja bo stala kakih 1.500 dolarjev. Ali nam morete še kaj več pomagati, dobri katoliški Slovenci? Zaupam v Vašo pomoč!“

V naslednjem pismu z dne 13. februarja leta 1967 nam poroča še več novic o svojem delu na tem misijonu:

„Moja poglobitna zaposlitev tu je na šolskem področju: Obiskujem šte-

vilne šole, ki zavise od našega misijona, da kontroliram katehiste, izvajanje učnih načrtov, obenem pa izprašujem katehume in jim poglobljam versko znanje, preden jih pripustim k svetemu krstu, in končno nudim raztresenim kristjanom najnujnejšo duhovno pomoč. Ta potovanja so zelo naporna, kajti za počitek pogoji niso najbolj ugodni...“

Računal sem malo na deževno dobo, ko se ne more kaj dosti potovati, a letos je bilo dežja bolj malo in je bilo spet treba na pot. Drugače prenapolnjene struge rek onemogočajo prehod, a zdaj je komaj kaj vode v njih. Če bo šlo tako naprej, pričakujemo s strahom za sredi leta veliko sušo. Ob takih primerih je treba potovati tudi po dvajset in več kilometrov po pitno vodo. S sušo pride navadno tudi lakota in tedaj je misijon še posebno pribežališče vseh, ki so v potrebi.

Tu na misijonu imamo poleg stalnih 65 notranjih gojencev zdaj tudi kakih 120 katehumenov, se pravi, tistih, ki se pripravljajo na krst v zadnji stopnji, potem ko sem jih obiskoval na mojih dolgih misijonskih potovanjih. To lepo število bodočih novih katoličanov mi je v veliko tolažbo in vse žrtve so pozabljene.

Poleg šolskega dela in pripravljanja katehumenov imam na skrbi tudi bolniško pomoč. Mali misijonski dispanzer je vsako popoldne poln bolnikov, ki pridejo iskat pomoči. Težje bolne pa moram iti pogledat na dom. Ob takih prilikah morem podeliti sveti krst mnogim umirajočim.

Kot vidite, se nam dela ne manjka, ampak ga je nasprotno več kot ga premoremo. Bog nam ohranaj ljubo zdravje, kajti če tega ne bi bilo, je dela konec.“

Naslednje pismo je z dne 14. junija lanskega leta. V njem nam poroča o prestavitvi na drugo področje, a še

Naš beneški rojak o. Lovro Ošnjak s študenti srednje šole, kjer je ravnatelj (Misijonar, ki stoji na levi.)

vedno v isti afriški deželi, v Mozambiku:

Junija meseca lanskega leta so me poklicali na Portugalsko, kjer smo imeli posvetovanja v zadevi naših semenišč, kajti deloval sem v njih 14 let mojega duhovništva. Mislil sem, da bom ostal tam samo mesec dni, a se je vse zavleklo na tri mesece, na koncu sem pa moral sprejeti še žrtev odpovedi mojemu ljubemu misijonu Lunga. Določili so me za ravnatelja srednje šole, ki jo je Družba ustanovila lansko leto v škofiji Beira za vzgojo svojih bodočih profesorjev in katehistov po misijonskih šolah in podružnicah.

Tako sem zdaj tu skupaj s še drugim misijonarjem, ki se trudi za vzgojo in šolanjem kakih 60 gojencev. Priznam, da so začetki resnično tragični. Vsega je manjkalo, mnogo-

kaj je bilo nedokončano. Komaj januarja letos smo mogli vsaj za silo začeti z rednim življenjem in študijem. Za bodočnost vidim nove probleme: število gojencev bo naraslo, treba bo povečevati, nabavljati novo opremo, itd. Gojence bo treba navaditi na razna poljedelska dela, da bodo poleg študija tudi umno obdelovali zemljo in s tem omogočili svoje vzdrževanje.

Ustanova je vredna vse opore, saj gre za vzgojo neobhodno potrebnih, dobrih misijonskih pomočnikov, ki so ob vedno večjem pomanjkanju misijonarjev vsak dan bolj potrebni. Izmed njih upamo v bodoče dobiti tudi lepo število dijakonov, kakor hitro ta ustanova v Cerkvi bolj dozori.

Prosim Vas, dragi bralci „Katoliških misijonov“, da molite za to moje odgovorno delo in mi skušate tudi drugače stati ob strani. Zelo Vam bom hvaležen!“

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

REKORDNI DOSEŽEK 18. MISIJONSKE VELETOMBOLE ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE IN MISIJONARKE, V ARGENTINI: 2450 DOLARJEV IZKUPIČKA!

Bralci Katoliških misijonov dobro vedo, da Slovenci v Argentini vsako leto pripravimo okrog praznika Treh kraljev misijonsko veletombolo v pomoč vsem slovenskim misijonarkam in misijonarjem.

Tudi letos smo jo. Zastavili smo si cilj: vsaj 2000 dolarjev čistega izkupička za zdaj že 65 slovenskih misijonarjev!

Ta cilj je bil visoko presežen: letos smo dosegli 2.450 dolarjev, 370 dolarjev več kot lani, rekord vseh dosedanjih misijonskih veletombol.

KJE JE VZROK TEMU VESELEMU PORASTU?

Misiimo, da v tem: Letos smo bolj kot prej poudarjali, naj rojaki ob veletomboli darujejo za slovenske misijonarje čim več, saj samo enkrat ne leto prosimo zanje... in oni slovenski podjetniki, ki so doslej dajali največje tombolske dobitke za zelo znižano ceno, naj bi jih letos in poslej naprej kar darovali...; s tem bi pridobili veliko več na izkupičku za veliki in naglavni tombolski namen. Ker se je dejansko prvi, na katerega smo se s tem namenom obrnili, našemu povabilu odzval, so sledili lepemu zgledu še drugi, ki so brezplačno prispevali lepe, najdragocenejše dobitke; tako se je potem tudi vsa ostala skupnost še bolj požrtvovalno odzvala.

OČE IN SIN MILHARČIČ

Ključ do takega lepega uspeha sta bila slovenska podjetnika oče in sin Milharčič, ki imata na bližnji Ezeizi vsak svojo prodajalno pohištva in vsega, kar spada k opreči modernega družinskega doma. Ko sta zastopnika organizatorjev tombole obiskala na domu očeta Luko Milharčiča in mu razodela svojo prošnjo, pa prikazala, kako bo njegov zgled potegnil za seboj še druge, je bila odločitev hitra: gospod Luka ju je peljal v trgovino, ju postavil pred izložbeno okno, jima pokazal najbolj povdarjeno, krasno opremo za dnevno sobo "living" in dejal: „Tole vam dam, najlepše, najnovejše!“ Skoraj nista mogla verjeti očem in ušesom, a resnica je le bila!

VELIK, A NEIMENOVAN DOBROTNIK

S to izredno pridobitvijo so prireditelji okrenili propagando v to smer: ob veletomboli zavestno čim več darovati za slovenske misijonarje, ne pa predvsem iskati srečo! Zlasti so se obrnili na podjetnike in premožnejše rojake, da darujejo ostale glavne dobitke zastonj. In glej, oglasil se je neimenovan dobitnik in izjavil, da daruje sam štiri glavne dobitke v vrednosti 150.000 pesov. Res jih je kupil in daroval: najmodernejši mešalnik znamke Kenwood, poseben radijski sprejemnik, prenosni gramofon in mogočen ventilator znamke Philips. Javil se je tudi rojak Ivan Iskra, ki je daroval lasten izdelek: moderno kuhinjsko opremo. Javila se je družina Cuderman z modernim kovinskim ležalnim stolom. Javil se je Rupnik Slavko z docela novo, umetniško izde-

lano kitaro; pa urar Šuštaršič z dragoceno zapestno uro... In glavni dobitki, za katere smo druga leta potrošili kljub vsem popustom kakih 200.000 pesov, so bili zbrani, vsi darovani!

ODLIČNI DOBITKI

Kajpada smo iz denarja, darovanega za dobitke ob avtomobilski in tudi siceršnji nabiralni akciji, kupili še vrsto lepih tombol: radijske sprejemnike, avtomatične likalnike, električne brivske aparate, ventilatorje in podobno. Nekatera podjetja so se izkazala s številnimi lastnimi izdelki kot pletilstvi Kossančič in Bergant, tovarna nogavic "Ciudadela", tovarna keramičnih izdelkov „Cases“ iz Mendoze, kot vsako leto, pa še druge. Med posamezniki so darovali res lepe in koristne reči premnogi, saj vsi vedo, da gre med dobitke misijonskih vletombol samo dobro, novo in vsem uporabno blago. A ker je bilo določenih le 50 tombol, 100 činkvinov in 200 kvatern, je bilo treba kupiti (iz denarja, darovanega namesto dobitkov) še mnogo več lepih, po nižanih cenah nabavljenih dobitkov.

PROPAGANDA

Kajpada zavisi uspeh tombole v prvi vrsti od udeležbe in od prodanih tombolskih tablic. Kajti vseh 350 dobitkov se odda, pa četudi je le 350 tablic prodanih. Čim večje je tevilno igralcev tombole, čim več tablic je prodanih, tem večji je izkupiček. Zato pa tudi uspeh misijonske tombole veliko zavisi od propagande. Izvajali smo jo predvsem v obeh tukajšnjih slovenskih tednikih, kjer smo poleg velikih oglasov objavili tudi priložnostne članke v mesecu pred tombolo.

„AVTOMOBILSKA AKCIJA“

Najboljša propaganda in obenem tudi že prodajalna in nabiralna akcija je pa takozvana „avtomobilska akcija“, ko gredo požrtvovalni sodelavci z avtomobili po slovenskih naseljih Velikega Buenos Airesa, oboroženi s propagandnimi letaki, tablicami, srečkami „Bog plačaj“ in raznimi podobnicami, pa z nabiralnimi polami, od hiše do hiše rojakov in jih vabijo na tombolo, prosijo za dobitke oziroma denar zanje, prodajajo tablice že v predprodaji in dele „Bog plačaj“ zahvalne srečke. Letos je šlo v treh tednjih oziroma praznikih pred tombolo 7 avtomobilov na delo! Ta akcija predstavlja nemajhne žrtve, kajti skoraj vsi ti sodelavci so že družinski očetje in se morajo v najlepših božičnih dneh odpovedati sreči praznovanja v družinskem krogu in iti garat za kraljestvo božjega Deteta, včasih sredi največje, dušljive vročine, iskaje rojake po neizmernih buenosaireških predmestjih. Eden od njih je en sam dan opravil 500 km poti, da je dosegel tudi najoddaljenejšo v določenem mu področju. Naj zapišemo imena teh sodelavcev: Saša Hartman in Jože Mavrič, Rezelj Lojze in Tone Mežnar, Loboda Marjan s priložnostnim sodelavcem, Aleksander Avguštin in Jože Tomažević, bratje Amon in spremljevalec Šenk, Lojze Mavrič s priložnostnim sodelavcem in Jože Poznič s predsednikom Slov. mis. zveze. — Poleg teh, ki so šli z avtomobili, so bili na isti način na delu med rojaki, a brez avtomobilov, še sodelavci Tominec s spremljevalcem, č. g. Reberšak Franč za Luján in Jauregui, pa vikarijski misijonski odsek v Slovenski vasi v Lanusu. Ti propagandni in nabiralni sunki so rodili nad 200.000 pesov denarnih darov, kakih 150 lepih dobitkov in okrog 3.600 v predprodaji oddanih tombolskih tablic, kar je tudi letos že vnaprej zagotovilo udeležbo na tomboli. Če bi bilo slučajno na dan tombole negotovo vreme, bi se verjetno marsikdo obotavljal in končno ne šel od doma, če ne bi že imel srečk, ki mu pobudijo odločitev za udeležbo...

VEDNO LEPO VREME

A kaj bi govorili o slabem vremenu na misijonskih tombolah! To je bila že 18. veletombola, pa doslej še nobene ni bilo treba prestavljati radi dežja ali česa drugega. Včasih nas je kisló vreme malo strašilo, enkrat ali dvakrat celo malo poškopilo. A moki nismo bili nikdar in še manj smo morali prireditve prestaviti, dasi so naše tombole vedno pod milim nebom (razen v enem slučaju, ko je bila v veliki farni dvorani v San Justo). Iz časov prvih Baragovih proslav v Buenos Airesu imamo v dvojni naravni velikosti izdelan Baragov doprnsni kip, umetniško delo Franceta Ahčina, a le v mavcu izdelan, ki mu je pa dež smrtno nevaren. Ta Baragov kip simbolizira naše misijonsko hotenje in vse slovenske misijonarje, za katere delamo na tomboli —, obenem je pa nek „pritisk“ na Barago, da prireditve obvaruje pred dežjem, češ: Ljubi naš Baraga, poglej, na prostem si, obvaruj pred dežjem nas in sebe... Skoraj profanacija, bi rekli, a v resnici malo drzno izraženo zaupanje na božjo pomoč in Baragovo priprošnjo.

KRASEN PROSTOR

Prostor, na katerem igramo zadnja leta veletombolo, je res tak, da si primernejšega ne moremo želeči. V zemljepisni sredini najbolj slovensko naseljenih predmestij, nad vse obsežen, v senci visokih, košatih dreves, tik ob umetnem jezeru v Ateneo Don Bosco, kjer gospodari č. g. Janko Mernik SDB, ki nam ga daje leto za letom brezplačno na razpolago. Kajpada je treba oskrbeti zvočno napravo, najeti in postaviti zadostno število miz in stolov za 2.000 udeležencev, pripraviti razstavni oder, prirediti in ograditi prostore za bar, za igre, itd. ter potem prostor pospraviti, kar da dela dan pred tombolo in dan po njej. Pri tem so pred tombolo zlasti lepo pomagali gojenci Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča pod osebnim vodstvom rektorja Franca Sodja CM; isti so tudi na tomboli sami bistveno pomagali zlasti kot natakarnji in prodajalci tablic.

ZACETEK

Na ta lepi prostor so se v nedeljo 5. januarja že v prvih popoldanskih urah začeli zgrinjati rojaki od blizu in daleč. Pri vhodu so jih pričakovali in pozdravljali vodja Slovenske misijonske zveze, superior Baragovega misijonišča Ladislav Lenček CM in rektor Misijonskega kolegija ter urednik „Katoliških misijonov“ France Sodja CM, v spremstvu dveh kitajsko oblenenih in šminkanih gojencev ter dveh mladih sodelavk. Vsak udeleženec je prejel znak 18. misijonske veletombole in gratis srečko „Bog plačaj“ za zaključno zahvalno žrebanje, daroval pa od svoje strani svoj prostovoljni prispevek, že običajen ne le na misijonskih, ampak na vseh slovenskih prireditvah pod milim nebom. Letos so bili udeleženci še posebno radodarni, kajti darovali so teh prostovoljnih prispevkov pri vhodu nič manj kot 72.000 pesov in še nekaj čez, skoraj 30.000 več kot lani.

Na prireditvenem prostoru so prihajajoči najprej naleteli na prodajalce tablic, kar je bilo večini kar prav, saj na žalost avtomobilska prodajna akcija večine udeležencev ne more doseči s predprodažo. Pri roki so bile tudi razne igre, ki jih je organiziral vikarijski misijonski odsek Slovenske vasi v okviru tombole. Večina pa je posedla okrog miz v zeleni senci in se poslužila dobrot bara, ali pa je šla naokrog, da poišče znance in prijatelje. Lahko rečemo, da ima ta prireditve privlačnost tudi v tem, ker je takorekoč božično in novoletno snidenje 2.000 rojakov; kar skoraj gotov si, da na tomboli dobiš človeka, ki ga želiš videti.

Začetek tombole je bil napovedan za ob 17. Včasih smo morali ta začetek zavleči za pol ure, ker so se najbolj številni udeleženci zbirali šele okrog

17 ure in čez. Letos smo pri obvestilih prosili več točnosti in rojaki so prihajali po večini veliko preje, tako da smo lahko začeli s klicanjem številk četrč čez pet.

Šlo je kot po navadi, vse v najlepšem redu, saj imajo tako prireditelji kot udeleženci že večletno skušnjo... Številke so v dveh jezikih donele po obširnem tombolskem prostoru, potem so za nekaj časa utihnile, kajti brž je bilo za kvaterne precej priglašencev; še smo morali klicati za preostale kvaterne; potem so prišli na vrsto činkvini s še lepšimi dobitki in s še bolj zadovoljnimi obrazi... Pred klicanjem številk za tombolo pa smo, kot običajno, napravili 20 minutni odmor, v katerem so ljudje mogli kupiti še nove tablice in zaznamovati na njih že izklicane številke.

GLAVNI DOBITEK!

Končno je nastopil najbolj napeti trenutek tombole, ko gre za največji dobitek, kdo bo prvi zaklcal z močnim glasom „Tombola!“ in prihitel h komisiji s srečonosno tablico. To pot je bila to ga. Nada Simčič iz Hurlinghama. Predstavili smo jo rojakom v družbi z očetom in sinom Milharčičem, darovateljema največjega dobitka, in ji čestitali. Imamo navado, da tiste, ki zadenejo glavne dobitke, prosimo, da se spomnijo slovenskih misijonarjev in kaj darujejo zanje, v povečanje izkupička veletombole. Ga. Nada Simčič je takoj obljubila 30.000 pesov in med tem obljubo tudi že izpolnila.

Ni bilo treba klicati še kaj več števil, kajti po dveh, treh nadaljnjih se je priglasilo še ostalih 49 srečnejev in vsak si je med preostalimi dobitki lepo po vrsti izbral, kar mu je bilo najbolj pri srcu.

„BOG PLAČAJ“

Za zaključek je bilo še žrebanje na zahvalne gratis srečke „Bog plačaj“, pri katerem se je razdelilo 20 dobitkov, in sicer 10 lepih misijonskih spominkov, ki jih je poslala iz Ugande s. Silva Žužek, med njimi v dragoceno krzno divjačine oblečen afriški boben, in pa deset drugih zanimivih dobitkov.

Prireditev je bila s tem zaključena. Po zahvali vsem udeležencem in sodelavcem so se začeli ljudje razhajati. Kakih 370 udeležencev je neslo s seboj bolj ali manj vredne dobitke in so bili veseli, da so imeli nekaj sreče. Večina jih je pa odhajala praznih rok, a ne praznih src. V dnu srca so bili tudi oni zadovoljni, ker so lepo žrtvovali za sveto stvar. Če bi tem mogli že tedaj povedati višino čistega dobička v pomoč slovenskim misijonarjem, bi bili pa kar veseli in navdušeni, kot smo veseli mi, ki smo vse organizirali, sami zase od tega nič imeli, razen veliko garanja in skrbi, a smo silno zadovoljni in srečni, da se je rodil tako lep sad, 60 in več slovenskim misijonarjem v pomoč! 860.000 pesov čistega dobička, kakih 2.450 dolarjev. Rekordni dosežek, kakor ga še nobena druga prireditev tu ni dosegla!

Srčno zahvaljeni vsi, ki ste sodelovali na ta ali oni način, eni več, drugi manj in dosegli s tem tako lep uspeh! V Argentini je nekaj nad 500 naročnikov našega lista. In upamo si trditi, da je bila večina teh družin navzoča na tej misijonski prireditvi in požrtvovalno sodelovala. Za Argentino je 2.450 dolarjev velika vsota. Doseže se le, ker toliko ljudi s toliko ljubeznijo do slovenskih misijonarjev toliko žrtvuje! Lahko rečemo, da je mesec dni ves Veliki Buenos Aires, kjer živi večina rojakov v Argentini, v mislih in žrtvah živel s slovenskimi misijonarji po svetu. Zato ima ta vsakoletna prireditev ne le gmotni, ampak še pomembnejši misijonsko idejni in moralni sad. Rojaki v Argentini so kot velika družina, ki smatra slovenske misijonarje kot člane te iste družine, kot svoje brate in sestre, in zato živi z njimi, čuti z njimi in sodeluje z njimi! Zahvaljeni, rojaki, za to ljubezen do naših zastopnikov na Kristusovi misijonski fronti!

300 DOSMRJNIH NAROČNIN "KATOLIŠKIH MISIJONOV" v pomoč Misijonskemu kolegiju Baragovega misijonišča

Zbiratelj dosmrtnih naročnin v gori navedeni namen je lahko v tej številki veliko bolj dobre volje, kakor je bil v zadnji, kajti ne le osem novih naročnikov, ampak kar 14 novih lahko zabeležimo! Zlasti so se postavili naročniki iz Združenih držav: kar devet novih, tako da se je njih število v tej akciji dvignilo na 44! Tudi Avstralija je dala naenkrat dva nova in jih ima torej zdaj 7, več kot polovico zaželenih, prav tako Argentina dva nova, da jih je v tej deželi zdaj že 51 od zaželenih 70, in končno tudi Koroška ni izostala, ker je poslala spet enega novega, da jih ima sedaj 14.

Naj jih navedemo po imenu:

ZDRUŽENE DRŽAVE: Agnes Bojc, Euclid; Frank Kamin, Cleveland; miss Marija Mlinar, Cleveland; Angela Čebašek, Joliet; Mary Hočevar, Joliet; Anne Ahačič, Chicago; Jakob Stražisar, Chicago; Milan Kopušar, duhovnik, Ashton, in Andrej Remec, Chicago. Vsi so prispevali po 50 dolarjev enkrat za vselej za svojo dosmrtno naročnino za Katoliške misijone.

AVSTRALIJA: N. N., Richmond, in mr. J. Šterbenč, Nailsworth. Prispevala sta vsak po 45 avstralskih dolarjev in prvi poleg tega še za Misijonski sklad 5 dolarjev.

ARGENTINA: Lampret Polonca, Buenos Aires, in Viktorija Čop, Castelar, vsaka po 10 tisoč pesov.

AVSTRIJA: Valentin Ogris, Slovenski Plajberk, Koroška, 1000 šilingov.

Vsem tem velikodušnim dobrotnikom: Srčna hvala in iskren Bog plačaj!

Ko takole pregledujemo te nove „dosmrtnike“ iz vseh koncev sveta in se jim zahvaljujemo, jim gre naša hvaležnost ne samo zaradi tako dobrodošlega denarnega prispevka, zlasti ker se zavedamo, da to za nas ni le kot dar, ampak tudi kot sprejem resne in nemajhne obveznosti, pošiljati tem naročnikom deset, dvajset, trideset in še več let Katoliške misijone mesec za mesecem... ampak se tem blagim naročnikom zahvaljujemo tako zelo, ker to dosmrtno naročnino plačajo *brez računov in pomišljanja, iz ljubezni do misijonske stvari*, do lista in do Misijonskega kolegija, za katerega pomoč gre, *posebno pa še zato, ker nam izkažejo s tem takorekoč slepo zaupanje.*

Pred nedavnim nam je prijatelj v Argentini izrazil ob ideji dosmrtnih naročnin pomislek: In kaj, če Katoliški misijoni prenehajo izhajati?

Kaj smo hoteli odgovoriti? Res, vse na svetu je minljivo, absolutne gotovosti ni za nobeno, še tako krepko zasidrano ustanovo. A med zemljani računamo bolj z moralno gotovostjo. Moralna gotovost pa pri Katoliških misijonih obstoji tako velika in močna, da jih je res malo, ki iz gori izražene negotovosti ne bi plačali dosmrtnih naročnin. Za večino naročnikov skoraj kar pomni, Katoliški misijoni obstoje, saj ni daleč petdeset-

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 900 pesov, podorna 2000; dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolice: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

letnica njihovega življenja. Težki časi so šli v tej dobi čeznje: dvakrat je bilo misijonišče Groblje, ki jih je izdajalo pred zadnjo vojsko, kot tako onemogočeno, uničeno, najprej od Nemcev, potem od komunistov; a list je v tem času kvečjemu za dobro leto nehal izhajati; v begunstvu se je brž pojavil, najprej sicer kot razmnoženina, a že pred 21 leti kot tiskan mesečnik. Ponesrečen poskus, da bi izhajal kot priloga drugega lokalnega verskega lista, je brž utonil ob otipljivi potrebi po še nadaljnjem samostojnem izhajanju in izhaja, vedno trdnjeje ukoreninjen v Baragovem misijonišču in njegovi splošni slovenski misijonski akciji. Katoliški misijoni so bistven del Baragovega misijonišča in dokler bo to živelo, bodo izhajali tudi Katoliški misijoni. Če pa bi iz katerega koli višjega razloga ali vpliva kdaj Katoliški misijoni morali priti v druge roke, bi se to zgodilo samo po predhodnem dogovoru, ki bi zagotovil vsem dosmrtnim naročnikom nepretrgano nadaljnje prejemanje lista.

To zapišemo in poudarimo ob možnosti, da jih je še več tistih, ki jih pred plačilom dosmrtno naročnine zadržuje strah, da bi sicer imeli dosmrtno naročnino plačano, lista pa od nikoder ne bi bilo — v bližnji ali daljni bodočnosti.

Kontemplativne in aktivne redovne ustanove so že doslej imele največji delež pri evangelizaciji sveta in ga imajo še danes. Sveti zbor njihove zasluge rad priznava in jih opominja, naj začeto delo neutrudno nadaljujejo v zavesti, da jih k zares katoliškemu duhu in delu sili krepost ljubezni, katero so zaradi svojega poklica dolžni gojiti v popolnejši meri.

Misijonski odlok